

més, la gent acostuma a decantar-se per qui guanya.

—Éreu al València, quan Francisco Roig arriba a la presidència. I coincideix amb Pedja Mijatovic, també.

—Teníem molt bon equip i Guus Hiddink com a entrenador. Jugàvem a futbol com ningú més, sabíem que els partits de casa els teníem guanyats, però com a equip no érem tan forts.

—Per què va ferir tant que Mijatovic se n'anara al Reial Madrid i no que David Villa se n'haja anat al Barça?

—El Madrid va venir i va pagar la clàusula de rescissió. En el cas de Villa, ha estat un traspàs, el València ha acceptat de negociar-hi. No té res a veure. Molta gent no va pair la marxa de Pedja, però crec que les coses cal acceptar-les. Els grans jugadors sempre escullen on volen jugar, i si ja no volia fer-ho a València, calia acceptar-ho. Ell va donar molt bon rendiment al València, havia costat pocs diners i en van pagar molts per endur-se'l. Va poder-hi haver una solució: millorar el contracte del futbolista, blindar-lo, però el València no va fer-ho. Si el jugador haguera estat realment content al club, no se n'hauria anat.

—Tornem al present. El Barça actual és el millor equip que heu vist?

—Sí. I ho ha demostrat. Ja fa anys que juga a un nivell molt alt, guanyen i no deixen de guanyar. I corren molt! Ara que hi ha tants mitjans per a seguir el rendiment dels futbolistes, podem saber quants quilòmetres ha recorregut cadascú d'ells. Fan córrer la pilota a una velocitat vertiginosa. Són molt bons i no es queden aturats, sinó que es mouen tothora.

—Amb qui us sentiu més identificat, de la plantilla barcelonista?

—Amb Keita, potser. Ocupa molt de terreny, és fort, contundent i molt bon jugador, però té el problema de jugar al Barça, on la qualitat és extraordinària.

—Qui marque el primer gol, guanyarà la final del 20 d'abril?

—L'estadística diu que sí, és com un combat de boxa: qui primer colpeja, fa molt de mal al rival, que defensivament abaixa la guàrdia i pot rebre més gols.

—El Barça és favorit, o és un partit de cara o creu?

—El Barça és el favorit, però, per a mi, no ho és. El Madrid és un equip molt perillós, arriba molt ferit pel 5 a 0 del Camp Nou, amb la lliga gairebé perduda... S'hi

ha d'aferrar, a la Copa i a la Champions. El Madrid plantarà molta cara, i si el Barça no entra molt sencer al partit, patirà de valent.

—La base del Barça contemporani és la Masia. Com a espectador privilegiat dels primers anys del cruyffisme, n'esperàveu uns resultats tan òptims?

—Cruyff sempre serà un geni. Ho fou com a jugador —jo vaig tenir l'oportunitat de jugar en contra seu, en un Llevant-Castelló— i com a entrenador. Ha canviat el futbol espanyol de cap a peus. Veu el futbol d'una manera diferent, gràcies al seu origen holandès: com és possible que un país tan petit traga jugadors tan bons? Fa anys que Holanda crea defenses amb criteri per treure la pilota jugada! És una filosofia única.

—Cesc hi cap, en aquest equip?

—Com a gran jugador que és, és clar que hi cap. Fitxar-lo és un plus, sens dubte. El repte és que ell siga capaç de pair que no tindrà els minuts que voldria, com li passa a Mascherano. Poden crear un problema si el fitxen i no juga, els mitjans collaran molt? Entenc que si volen que vingui, és que hi han parlat. Ho ha de saber, tot això. És culer, ha estat a les categories inferiors del club... Si se'n va de l'Arsenal, serà per a jugar al Barça. I si va al Barça, triomfarà segur. No jugarà tant com a l'Arsenal, però la competència és molt bona i el Barça ha de lluitar per tots els títols. Ara bé, acceptarà d'anar al Barça i de seure a la banqueta sempre que el seu entrenador ho decidisca? Aquest és el problema.

—Acabem amb una altra pregunta de futur. Giuseppe Rossi, el davant del Vila-real, també té perfil Barça?

—També. És un jugador magnífic, extraordinari, que jugaria a qualsevol equip del món. És capaç de rebre, de controlar de primera, d'encarar i d'esquivar el defensa contrari, tot d'una. És realment bo. Als equips grans, aquests jugadors són molt i molt valorats.

—Millor o pitjor que Neymar, la no-va perla brasilera del Santos?

—Són molt bons, tots dos. Neymar serà dels tres o quatre millors futbolistes del món. Rossi és una aposta segura, ja fa anys que juga a la lliga espanyola, i Neymar encara no té vint anys: dubte que vingui tan prompte a Europa, a més.

Victor Maceda

EFE

A la temporada 1989-1990 éreu l'exponent més clar, amb Guillermo Amor, d'una Masia incipient. Amb tot, no vau disputar la final de Copa...

—No. Tot i que havia participat a moltes de les eliminatòries prèvies, Cruyff va preferir que no jugara aquella final. Havien sorgit alguns problemes amb la renovació del meu contracte, no ens n'acabàvem de sortir, i va decidir de no comptar amb mi.

—Josep Lluís Núñez hauria tallat de manera precipitada l'etapa de Cruyff si aquell dia, a València, el Barça no haguera alçat el trofeu?

—Desconec què hauria pogut passar en el cas d'haver perdut la final, però una cosa ha quedat molt clara: la continuïtat d'aquell model, la insistència en aquell model, ha donat uns fruits excel·lents al Barcelona. La cosa rutllia, i és això que a la fi importa.

—El 1993, també a Mestalla, vau guanyar la vostra segona Copa del Rei, en aquest cas amb el Reial Madrid. I aleshores sí que vau jugar.

—En tinc molt bon record. Tots els títols que guanyes, i encara més en un club de la responsabilitat del Reial Madrid, són molt celebrats. Va ser la rematada de la temporada i a tothom li agrada disputar la final de Copa, l'ambient que

Luis Milla, a l'esquerra, fotografiat al camp del Getafe. A la dreta, assegut, celebra la Copa que guanyà amb el Reial Madrid a Mestalla, el 1993.

“El projecte del Madrid és guanyar un títol com siga”

Luis Milla (Terol, 1966), seleccionador espanyol Sub 21, va jugar al FC Barcelona, el Reial Madrid i el València. Afirmar que “els clubs conreen un tarannà” i que la imatge del Barça és “més bona”.

hi ha és molt especial. A més, és una competició que personalment em va anar bé. En vaig guanyar tres [la tercera, amb el València, on es va estar del 1997 fins a la retirada, el 2001].

—Com us imagineu el partit del dia 20?

—Els uns i els altres hi arriben en un bon moment. Qui es desperte millor de la migdiada s'endurà el partit. Hi comptaran molt els detalls; no espere un resultat escandalós, sinó més aviat ben ajustat.

Tant de bo gaudim d'un gran espectacle.

—Són dos models diametralment oposats.

—Els models els marquen els futbolistes que hi ha. El Barcelona té un tipus de jugador molt concret i que ja fa molts anys que produeix; els del Madrid, en canvi, són més ràpids i verticals, directíssims.

—Hauríeu dit mai que la Masia fabricaria tants futbolistes d'alt nivell?

—No, no m'ho podia imaginar. És per això que importa tant de mantenir una línia de treball, una continuïtat. Un cas com el del Barcelona és impensable sense una convicció molt ferma en aquests valors.

—El projecte madridista, molt dependent del talonari i ben poc del producte propi, beneficia el Barcelona? Els seguidors dels altres equips preferiran sempre el mètode culer?

—Són polítiques diferents, sens dubte. El Madrid no dona tantes oportunitats a la pedrera: el projecte és guanyar un títol com siga. A curt termini els importa això, sobretot. Potser en el futur hi comptaran més, amb la pedrera, però ara la meta és clara: obtenir un títol ràpidament.

—Què us sembla que el 73% dels valencianistes s'estimen més que guanye el Barça i que només el 3% desitge que guanye el Madrid?

—Em sobta. Sobretot perquè la diferència, en percentatge, és molt gran. Els clubs conreen una imatge, una manera de jugar i un tarannà molt concret. La imatge que transmet el Barça és més bona.

—Per quin resultat apostaríeu, a la final?

—De segur que serà un partit molt competitiu... Pronostique un empat. Que guanye qui estiga més encertat.

Victor Maceda